

Tegnet på Herrens komme

Menigheden lever i forventning om Herrens snare komme og søger at forstå tidernes tegn; derfor tales der i dag meget om, at *Israels folk* atter er samlet som en nation i deres eget land, og man studerer ivrigt *Daniels bog*, *Åbenbaringsbogen* og de andre skrifter, der beskriver endetidens begivenheder.

Hvis dette sker i den rette ånd, i ydmyghed og årvågenhed, da er det en stor hjælp for menigheden, men sker det på kødelig vis, da leder det til sørgelige resultater.

Jeg vil derfor i denne artikel ikke samle opmærksomheden om de tegn, der oftest omtales, men om det mærkelige tegn, der gennemtrænger hele den tale, Herren holdt på Oliebjerget – et tegn, der kun kan ses, når Gud åbner vore øjne derfor.

De spørger ham: »Hvad er tegnet på din tilkommelse og verdens ende« (Matt. 24,3). Så ville vi umiddelbart vente et helt andet svar end det, Herren giver, thi han svarer: »Se til, at ikke nogen skal føre jer vild!«

Tegnene som tegn

Herren beskriver nøje dem, der vil komme i hans navn og forføre mange. Falske Messias'er og falske profeter skal fremstå og gøre store tegn og undere for, om det er muligt, at føre endog de udvalgte vild (vers 24).

Altså: når der sker store tegn i Herrens navn, er det et tegn på, at de udvalgte er udsat for at blive forført.

At blive forført er at blive *ført bort fra Kristus*. Men hvordan kan tegn og undere, der sker i hans navn, og som endog er store, føre mennesker bort fra Kristus? Vil de ikke netop føre dem til Ham mere end noget andet? Hvordan kan mægtige undere, der sker i Jesu navn, føre mennesker bort fra Ham?

Vil sådanne undere og tegn ikke tværtimod herliggøre Herren og drage mennesker i tusindtal til ham? Vil de ikke befæste enhver troende i tilliden til Ham?

Det kødelige menneske vil straks svare *jo* hertil uden betænkeligheder af nogen art. Men ikke desto mindre advarer Herren indtrængende enhver af os imod disse ting.

Inden vi uddyber dette mere, vil vi betragte *hovedlinien* i Herrens tale på Oliebjerget.

Svagheden og afmagten

Gennem denne store tale går der en bestemt tone, idet Herren hele tiden peger på

svagheden som det store altsammenfattende tegn på hans komme:

Menigheden skal overgives til trængsel og henrettelse, og de skal blive hadet af alle for hans navns skyld (vers 9) – hvilken *svaghed!* Det ligner alt andet end en triumferende menighed, ganske som dens hoved ikke så triumferende ud på sit kors!

Midt i denne svaghed skal evangeliet alligevel nå ud til alle folkeslagene, ganske som dens hoved nåede alle riger og lande, da han hang magtesløs på sit kors!

Ødelæggelsens vederstyggelighed skal stå på hellig grund; han skal altså triumferere (vers 15), men menigheden er så svag og hjælpeløs, at den må klare sig ved hastig flugt, om den kan! Gud griber ikke ind med undere og tegn, ligesom han heller ikke greb »frelsende« ind og reddede Herren Jesus ud af afmagten, men gav ham hen i døden.

Folk skal rejse sig mod folk, og rige mod rige, og der skal være hungersnød og jordskælv her og der (vers 7). Det er, som om selve tilværelsens grundorden med al dens fasthed hengives til opløsning og svaghed. Naturen »fungerer« ikke mere, men er »døende« som en svag og afmægtig; samfundsordenen ligeledes – alt er gennemgribende svagt, så mennesker har intet at støtte sig til.

Trængselen skal blive overvældende stor – og hvad oplever mennesker andet end deres grænseløse svaghed, når trængslerne skyller hen over dem uden ophør?

Således er menighedens svaghed og afmagt sammen med en omsiggribende svaghed i menneskeheden og skaberværket det store og altsammenfattende tegn på, at Herren er nær.

Men hvem kan se det tegn? Kun de, der kender *Ordet om korset* og ikke vil vide af andet end Jesus Kristus og det *som korsfæstet!* De ved, at Guds kraft åbenbares i vor absolutte svaghed.

Undere og tegn

Men ligesom der på Paulus' tid var mange, der forkyndte en anden Jesus og kom i en anden ånd (se artiklen om *hvad åndelighed er* i oktobernummeret), og ligesom der i vore dage er mange, hvis forkyndelse og virke samler sig om undere og tegn, men ikke om Kristus Jesus som korsfæstet, således vil sådanne falske Messias'er og falske profeter udfolde sig i hele deres vrang forestilling om Gud, når svagheden præger menigheden og menneskeheden.

De vil stå frem og sige med overbevisning, at Kristus redder dem, der virke-

lig kender ham, fra svaghed og nød, og til bevis herfor vil de udføre store tegn og undere (vers 24). Kristus er i deres forkyndelse helt anderledes »triumferende« – menigheden skal derfor ikke acceptere svaghed og nød, hjælpeløshed og afmagt, men i kraft af undere og tegn vise verden, at Gud er almægtig, og at han er på menighedens side!

Lyder det ikke overbevisende? Ikke for den, der kender noget til Kristi kors. Men for det kødelige sind er det naturligvis indlysende rigtigt!

Da Kristus hang døende på korset i al dødens svaghed, da udfoldede Guds kraft sig helt – men det var skjult for alle. Havde Gud grebet »frelsende« ind og reddet sin søn fra døden, da havde det været så stor en begrænsning af hans kraft, at ikke et eneste menneske var blevet frelst.

Når Gud vil bruge sin menighed aller mest, lader han den dele skæbne med menighedens hoved, vor Herre Jesus Kristus. Han griber ikke »frelsende« ind og frier den fra martyriet, men overgiver den til, hvad han overgav sin søn til: denne verdens magt.

Det er dette, der beskrives i Jesu tale på Oliebjerget, men som kødelige mennesker til enhver tid vil protestere imod. Derfor vil mange falske Messias'er og mange falske profeter fremstå med det budskab og de undere, som det kødelige menneske vil have. Det bliver (således som det er) den alleralvorligste fare og fristelse for menigheden; selv de udvalgte skal blive forført, om det er muligt – og hvorvidt det er muligt, siges der ikke noget udtømmende om – altså er det bedst at være på vagt i årvågenhed og bøn.

Svagheden helt ind i martyriet er det store tegn på Herrens komme, men det tegn vil disse forførelse ophæve; derfor bliver de selv et tegn på modstanden imod korsets ord og arbejder sammen med alle andre magter, der står dette ord og denne vej imod.

De ydre tegn

Det er menighedens »skæbnefællesskab« med Herren i hans død, altså den totale svaghed, der er det store gennemgående tegn i Herrens tale på Oliebjerget.

De ydre tegn er farligere at udlægge end dette tegn, thi medens svagheden kun kan tydes og accepteres af det åndelige menneske og ellers slet ikke anses for noget tegn, så mener det kødelige menneske straks at kunne forstå de ydre tegn.

Nogle eksempler:

Forbundet af ti stater. Hvor er der talt meget om det de sidste ti-femten år – men i virkeligheden er der ingen, der kan sige noget sikkert herom. Mon ikke det er klogt at erkende, at dette ydre tegn ikke – i hvert fald ikke endnu – er trådt frem i en sådan skikkelse, at det åndelige menneske føler, at Gud derigennem har talt personligt til ham? Alt for mange spekulationer, alt for megen sensation, alt for megen flytten rundt med brikkerne tjener aldrig noget åndeligt formål, men oplæser kødet – og så får man ikke øje på svagheden som det store tegn – man ved jo alt for meget om det hele til at føle noget for svagheden!

Gog og Magog. Er der talt meget om forbundet af ti stater, så er der talt endnu mere om Gog og Magog, og det er slået fast med syvtommersøm, at det er Sovjet-Rusland – men sandheden er, at det er der intet menneske, der ved noget sikkert om. Ak, hvor interessant og sensationelt at vide alt det – men tænk, om det nu viser sig, at Gog og Magog aldeles ikke er Sovjet – og tænk, om det skulle vise sig, at al denne »viden« bortleder din opmærksomhed fra det usvigelige tegn – over jeg at kalde det for *korsets tegn?* – svagheden, som taler langt tydeligere til det åndelige menneske end al stærk tale eller råbende tale om Gog og Magog, deres kamp mod Israel, deres nederlag, o.s.v.

Israel. Dette folk er nu ved at samles i deres land, og de har Jerusalem til deres hovedstad. De er blevet en selvstændig nation. Af alle de ydre tegn forekommer dette mig at være det, der taler tydeligst om, at Herren kommer snart. Men selv dette ydre tegn må vi tale varsomt om i dyb afhængighed af Herren, og ikke i afhængighed af noget skema for de kommende begivenheder, som mennesker har stillet op. Thi også dette tegn kan det kødelige menneske tage til sig – og så bliver

det misbrugt, måske misforstået. Kun det åndelige menneske kan tilegne sig dette tegn på en åndelig måde, så det ikke låser ham fast i nogen tankebygning, men leder ham endnu tættere ind til Kristus. En af mine gode venner, der selv var en jødekristen, sagde til mig: »Vi kan ikke vide, om Gud endnu engang adsplitter sit folk blandt nationerne; vi må tale varsomt.« Nej, vi ved mindre, end vi med al vor sikkerhed mener at vide; vi er aldeles svage og magtesløse m.h.t. at kende de guddommelige ting.

Ja, netop – aldeles svage og magtesløse m.h.t. at vide, hvad Gud vil gøre. Hvis vi vil erkende det og gå ind i denne svaghed eller dårskab, da udfolder Guds kraft sig i os også m.h.t. at kende og fatte, at Kristus er nær. Da tyder vi tidernes mange tegn *ved Ånden*, så de hjælper os til at våge og bede, så sandt Herren kommer i den time, vi ikke mener, den time, som afslører, at alle skemaer og beregninger, hvor velmente de end kunne være, ikke var den virkelige hjælp til at fatte og forstå!

Dårskaben og svagheden

Korinterne var kloge i Kristus, Paulus var en dåre; de var stærke i Kristus, han nærmest fremstillet som døende (1. Kor. 4,10). Man kan være så klog i Kristus, at man har afskåret sig selv fra at høre, hvad han vil sige; man kan være så stærk og sikker, at man har udelukket sig selv fra at blive ledet af ham. Når man er klog, trænger man jo ikke til at få noget andet at høre, og når man er sikker, trænger man ikke til at ledes ved hånden.

Hvor farligt at blive klog på, hvad Herren vil gøre – klog på, hvad Gog og Magog betyder – sikker på, at jeg forstår det – ja, hvor frygteligt, om vi skulle blive så kloge og stærke, at vi helt overser alt

det, som korset kendes ved: svagheden, afmagten – og derfor enten går i stå i kødelighed eller farer vild i oplæsthed!

Når man er blevet klog og stærk, er det et tegn på, at man er kommet på afstand af det virkelig guddommelige, thi hvem kan i Kristi nærhed føle sig klog og stærk?

Af alt guddommeligt er formentlig hans komme i herlighed og kraft noget af det mest guddommelige (hvis man tør sige så!) – må Herren derfor i sin barmhjertighed bevare os fra at føle os så kloge og sikre på at vide besked, at vi i virkeligheden er kommet på afstand af ham og derfor på afstand af at være rede, når han kommer!

Svagheden ret forstået

Svagheden kommer, når man følger Herren. Dette må understreges, at ingen skal mene, at den svaghed, Herren kendes ved hos sin menighed, er en godkendelse af, at vi ikke adlyder eller følger ham. Vi må aldrig indrette os i ulydighed og slå os til ro med, at vi er for svage til at gøre Herrens vilje.

Svaghed er altså ikke resignation. Svagheden er heller ikke sentimental ynkelighed. Da Herren hang i magtesløshed på sit kors, var det, fordi han havde adlydt sin himmelske Fader i et og alt. Paulus' svaghed var af tilsvarende karakter. Følger vi Herren, da leder han os altid ud i noget, hvor vore egne muligheder ikke strækker til. Det er den svaghed, lydighedens og efterfølgelsens svaghed, der er menighedens hellige kendingsmærke et kendingsmærke, som vi dog af natur alle helst vil have os frabedt!

Salig enhver, der kender noget til denne hemmelighed, at når jeg er svag, da er jeg stærk. Han skal ikke blive til skamme ved Herrens komme!

Menighedens borttrykkelse

»Dette siger vi jer nemlig med et ord af Herren, at vi, som lever og bliver tilbage til Herrens komme, skal ingenlunde gå forud for de hensovede. Thi Herren selv skal stige ned fra Himmelen, og der skal lyde en befaling, en overengels røst og Guds basun. Og først skal de døde i Kristus opstå; derefter skal vi, som lever og bliver tilbage, borttrykkes tillige med dem i skyerne for at møde Herren i luften, og så skal vi altid være sammen med Herren« (1. Tess. 4,15-17). Således beskriver apostelen *Paulus* Herrens komme og menighedens borttrykkelse til ham. Han siger ikke, hvornår det skal ske, og dette

spørgsmål har optaget sindene og fremkaldt forskellige svar.

Der er nogle, der mener, at menigheden vil blive borttrykket, før den afsluttede store trængsel bryder frem. Andre mener, at det vil ske midt under denne trængsel, og endelig er der andre, der mener, at menigheden må igennem hele den store trængsel med al dens nød og rædsel, før Herren kommer og henter den til sig.

Som fremhævet i den første artikel kan man være så klog og sikker på sig selv, at man i virkeligheden er død for Herrens stemme; det vil jeg nødigt være; jeg forsøger derfor at skrive om dette store emne

sådan, at enhver, altså også jeg selv, kan få lejlighed til at prøve for Herrens åsyn og på Ordets grund, om hans anskuelse og mening nu også holder, eller om Herren har noget mere at tilhviske ham.

Vreden og nåden

Der tales ikke meget om Guds vrede i dag, men Bibelen taler stærkt derom. Gud er hellig, derfor er han vred på enhver, der undertrykker sandheden ved uretfærdighed, og hans vrede er virksom. Gennem hele menneskehedens historie har Gud reageret i vrede imod synd og løgn; den

gamle verden lod han gå under i en syndflod, *Sodoma* og *Gomorra* lod han gå under i en ildregn, og sit udvalgte folk sparede han ikke for sin vrede, da det fremturede i afguderi og last.

I dag står menneskeheden under Guds vrede, thi den har forkastet ham; snart kommer *Vredens Dag*, den store og forfærdelige, som profeterne talte om, og som nøje er beskrevet i Det nye Testamente. Da skal de sige til bjergene og klipperne: »Fald over os og skjul os for hans åsyn, der sidder på tronen, og for Lammets vrede! Thi deres vredes store dag er kommet; hvem kan da bestå« (Åbenb. 6,16-17). Denne dag kulminerer med, at syv engle udøser Guds syv vredes skåle over jorden (Åbenb. 16).

Vredens dag og den store trængsel er formentlig sammenfaldende, og spørgsmålet bliver derfor, om menigheden skal igennem den, eller om Herren henter den hjem til herligheden, inden den bryder frem.

Paulus siger klart og tydeligt, at Gud bestemte os ikke til at rammes af hans vrede, men til at få frelsen i eje ved vor Herre Jesus Kristus (1. Tess. 5,9).

Er det ensbetydende med, at menigheden derfor bliver borttrykket inden den store trængsel? Der er nogle, der er så overbeviste herom, at de også mener, at de, der tror, at menigheden må igennem den store trængsel, dybest set ikke kender nåden – med andre ord, at hele deres opfattelse af frelsen er fundamental forkert. Derfor oplever man her og der, at kristne går fra hinanden og bekæmper hverandre, når de ikke ser ens på dette spørgsmål. Jeg håber som sagt, at denne lille artikel ikke skal føre dertil, selvom den altså rejser forskellige spørgsmål.

Det er uimodsigeligt, at Gud ikke har bestemt sin menighed til at rammes af hans vrede, men mon det dermed også er uimodsigeligt, at den ikke skal rammes af den store trængsel?

Da Guds vrede ramte hans udvalgte folk i *Israel*, var hans hellige profeter til stede midt i trængslerne. *Ezekiel* blev bortført til *Babylon*, og *Jeremias* blev kastet i cisternen i *Jerusalem*. *Daniel* og hans tre venner blev også bortført og gennemgik meget. Da Herrens vrede ramte *Jerusalem* i år 70, blev menigheden ikke skånet for trængsel, men den fik den hjælp fra Herren, at den på hans ord flygtede ud af byen inden dens ødelæggelse.

Imidlertid betyder det, at blive ramt af Guds vrede, noget mere end at blive straffet *her i tiden*; det er nemlig modsætningen til at få frelsen i eje ved vor Herre Jesus Kristus – med andre ord: at gå evigt fortabt.

Det er vi ikke bestemte til.

Derimod er vi bestemte til trængsler (1. Tess. 3,3), og vi skal gennem allehånde trængsler indgå i Himmeriges Rige. Derfor kan det være, at menigheden også skal igennem den store trængsel; hvis det bliver tilfældet, da vil den blive genstand for Antikrists had og forfølgelse og slutte sin historie her på jorden på tilsvarende måde, som dens Frelser og Herre sluttede sin.

Johannes' Åbenbaring

Denne bog tages ikke sjældent til indtægt for den opfattelse, at menigheden bliver borttrykket inden den store trængsel.

Man inddeler bogen i tre afsnit og henviser til kap. 1,19 til støtte herfor: »Så skriv da ned, hvad du har set, både det, som er, og det, som siden skal ske.

Kap. 2 og 3 handler efter denne opfattelse om menighedens tid, (det, som er), medens resten af bogen handler om tiden efter menighedens bortrykkelse, (det, som siden skal ske). Til støtte herfor peger man på, at ordet »menighed« kun forekommer i kap. 2 og 3, men ikke i den øvrige del af bogen, og så hævder man, at menighedens bortrykkelse er beskrevet billedligt i kap. 4,1 og 2, hvor Johannes kommer under Åndens magt, da han havde hørt ordene: »Kom herop, så skal jeg vise dig, hvad der skal ske herefter!«

Nu skal man være forsigtig med at bygge centrale sandheder på billedtale (Åbenbaringen er jo billeder, se kap. 1,1) – men hvis man vil finde en sandhed i kap. 4,1 og 2, kan det næppe være sandheden om menighedens bortrykkelse, thi Johannes blev ikke borttrykket legemligt til at møde Herren i luften, men kom under Åndens magt og fik lov til at skue ind i selve Himmelen.

Man kan næppe heller lægge afgørende vægt på, at ordet »menigheden« ikke findes efter kap. 3, thi der anvendes andre ord for den i Det nye Testamente. Paulus kalder den f. eks. ofte for »de hellige« (se f. eks. Kol. 1,2), og denne betegnelse finder vi i Åbenb. 13,7 og 10 samt 14,12, altså i de kapitler, hvor bl. a. Antikrists tid her på jorden billedligt beskrives.

Man kan i hvert fald ikke slå fast, at Johannes' Åbenbaring klart viser, at menigheden ikke skal igennem den store trængsel.

Den, som nu holder igen

Paulus skriver til tessalonikerne, at lovløshedens hemmelighed allerede er virksom, men at lovløshedens menneske, Antikrist, først kan åbenbares, altså træde offentligt frem som den, han er, Den Lovløse, når den, som nu holder igen, er fjernet (2.

Tess. 2,6-10).

Hvis der er noget skriftsted, man skal være varsom med at udtale sig med sikkerhed om, så er det vel dette. Sandheden om disse vers er, at ingen, end ikke den største ekspert, ved, hvad Paulus siger til.

Hvad eller hvem er »den, som nu holder igen«? Er det menigheden? Kan Antikrist ikke træde frem, så længe den er her på jorden som lys og salt? Hindrer dens visnesbyrd og forbøn ham i åbenlyst at vise sig?

Eller er det statsmagten? Den er jo i følge Rom. 13 en Guds ordning for at skræmme dem, der gør det onde. Vel er lovløshedens hemmelighed allerede virksom, men først når den organiserede statsmagt er brudt sammen, så lovløsheden breder sig over alle grænser, kan Antikrist, Den Lovløse, træde frem.

Eller er det noget tredie?

Det er ikke klogt at være så klog, at man er sikker på at vide besked og slet ikke åbner for den mulighed, at man alligevel tager fejl. Det er ikke klogt at »bevise«, at menigheden borttrykkes før den store trængsel, ved hjælp af disse vers, for de beviser ingenting. Det er heller ikke klogt at »modbevise« det ved disse vers, for de modbeviser heller ingenting.

Jeg ved godt, at grundteksten dels omtaler den magt, som nu holder igen, i *intetkøn*, altså som en *upersonlig ting*, dels anvender et udsagnsord, der betegner denne magt i *hankøn*, altså som en person – men det hjælper ikke til klarhed.

Tessalonikerne vidste, hvad Paulus mente: »Også nu ved I, hvad der holder igen...« (vers 5 og 6), thi Paulus havde været hos dem og undervist dem grundigt herom; men vi ved det ikke. Engang skal vi vide det, men nu hjælper vor uvidenhed os til at holde os nær til Herren – og det er måske en hjælp, vi alle behøver!

Herrens tale på Oliebjerget

Vi må alle erkende, at det er vanskeligt at forstå denne store tale. Hvordan kan det være anderledes? Det er Herren, der taler – hvem af os har let ved at forstå hans ord?

Nogle mener at høre, at han dels taler om en hemmelig bortrykkelse af menigheden, dels om sit komme i synlig herlighed. De peger bl. a. på, at Herren ændrer tiltaleformen, når han beskriver sit synlige komme. Medens han gennemgående har talt til disciplene i anden person flertal (altså *I og jer*), så anvender han tredje person flertal, når han i Matt. 24,30 beskriver sit komme: »Og da skal Menneskesønnens tegn vise sig på himmelen; og da skal alle folkeslag på jorden jamre sig, og *de* skal

se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og megen »herlighed« – *de* skal se det, men efter denne udlægning ikke *I*, thi *I* er borttrykket inden og kommer sammen med Herren som hans hellige!

Det er imidlertid tvivlsomt, om man kan finde en hemmelig bortrykkelse af menigheden i Herrens ord; man kan blot gå til vers 31 for at læse, hvad der videre vil ske ved hans komme: »Og han skal sende sine engle ud med mægtig basunklang, og de skal samle hans udvalgte sammen fra de fire verdenshjørner og fra himlenes yderste grænse.« Hvad betyder det? Hvem er hans *udvalgte*? De, der hævder, at menigheden er borttrykket før den store trængsel og altså før Herrens synlige genkomst, mener, at hans udvalgte her må være Israels folk, der da samles om ham – men de, der ikke tror på nogen hemmelig bortrykkelse, mener, at her er tale om akkurat det samme som i 1. Tess. 4,16-17, nemlig at Guds basun lyder, de døde i Kristus opstår, og vi, som lever og er tilbage, borttrykkes tillige med dem i skyerne for at møde Herren i luften; det er med andre ord den første opstandelse, der finder sted, når den sidste basun lyder, og de døde i Kristus opstår uforkrænkkelige, og vi forvandles.

Israels folk og Herrens ord

Det hævdes, at man må se nøje efter, om Herrens ord er rettet til jøderne eller til menigheden. Hvad med hans store tale på Oliebjerget? Er den rettet til jøderne eller til menigheden. Det var jo fire jøder, Peter og Jakob og Johannes og Andreas (Mark. 13,3), der stillede ham det spørgsmål, der udløste hans tale, og han pålægger dem at bede om, at deres flugt ikke skal ske på en sabbat (Matt. 24,20). Tyder det ikke på, at i hvert fald en del af talen ikke angår menigheden, men kun Israels folk, og at det altså må være en væsentlig opgave at forstå, hvad der vedrører os, og hvad der ikke gør det, fordi det kun sigter på Israels folk.

Hertil må først siges, at man skal være meget varsom med at skære noget af Herrens ord væk som os uvedkommende; hvis ikke det udtrykkelig siges, at Ordet kun angår Israel, må vi lytte til det for ved Ånden at forstå, hvad Herren vil sige os, sin menighed.

Den store tale på Oliebjerget er en tale til menigheden. Det er rigtigt, at det var jøder, der stillede ham det spørgsmål, som han besvarede i sin tale, men de stillede det som *disciple*, ja som *apostle*, d.v.s. menighedens grundpiller. Af natur var de jøder, men som hans apostle var de sam-

men med alle os af hedningrod hans menighed, og i den er der hverken jøde eller græker, thi alle er vi een i Kristus Jesus.

Når Herren derfor siger til dem: »Bed om, at jeres flugt ikke skal ske om vinteren, ej heller på en sabbat« (vers 20), er også det et ord til menigheden. Den er ikke underlagt nogen sabbatordning, men en del af den befinder sig, når trængselen bryder ud, i Israel, hvor man holder sabbaten; derfor vil det besværliggøre deres flugt, hvis den skulle ske på en sabbat, hvor al transport er indstillet, og følgelig giver Herren sin menighed den formaning, at den skal bede om, at dens flugt fra Jerusalem, når ødelæggelsens vederstyggelighed står på hellig grund, må finde sted, ikke om vinteren, og ikke på en sabbat.

Herrens råd om at fly fik menigheden til at forlade Jerusalem i år 68 inden stadens ødelæggelse, og det vil få menigheden til at bede, som Herren råder den til, når Antikrist sætter sig på helligt sted og udgiver sig for at være gud.

Man skal altså næppe rubricere visse vers i denne tale under overskriften *Israel* og andre vers under overskriften *menigheden*, thi hele talen er Herrens ord til sin menighed. Mon ikke også betegnelsen »de udvalgte« (vers 22, 24 og 31) går på den?

Det gamle Testamente

Det siges, at man i Det gamle Testamente kan se, at menigheden bliver borttrykket inden den store trængsel.

Man anfører f. eks. at *Enok* blev bortrykket, inden syndfloden skyllede alt væk. Det er sandt, men hans bortrykkelse fandt sted ca. 650 år før syndfloden, så nogen lære kan man næppe drage heraf.

Man fremfører også *Lot* og hans familie; de skulle jo ud af Sodoma inden dens ødelæggelse. Det er også sandt, men han kom ud af byen samme døgn som dens ødelæggelse. Nogen lære bør man ikke uddrage heraf.

I det hele taget bør man være forsigtig med at drage almindelige slutninger ud af konkrete begivenheder i Den gamle Pagt og aldrig læse Guds ord med sin egen opfattelses briller på.

Apostelen Paulus

Når apostelen skriver, at vi skal leve besindigt og retskaffent og gudfrygtigt i den nuværende verden »i forventning om *det salige håb* og vor Frelses Jesu Kristi *herlige tilsynekomst*« (Titus 2,13), tænker han da på een og samme begivenhed eller på to?

Det er der delte meninger om. De, der mener, at menigheden først borttrykkes,

enten før den store trængsel eller midt i den, hævder, at det er, hvad Paulus kalder for »det salige håb«. Hvad han kalder for »vor Frelses Jesu Kristi herlige tilsynekomst« er derimod hans åbenbaring i herlighed og kraft, da alle skal se ham.

Andre hævder, at der ikke er tale om flere, men om een og samme begivenhed, nemlig Herrens komme ved nådetidens afslutning. De henviser til, at Paulus i 1. Tim. 6,12 byder Timoteus at holde budet, idet han selv er uplettet, uangribelig, »indtil vor Herres Jesu Kristi *tilsynekomst*«. Hvordan skulle Paulus kunne formane Timoteus hertil, hvis Timoteus var borttrykket sammen med menigheden inden Herrens tilsynekomst?

I 2. Tim. 4,1 formaner han ligeledes Timoteus »med tanke på hans *tilsynekomst*«, og i 1. Kor. 1,7 siger han, at korinterne lever »i forventning om, at vor Herre Jesus Kristus skal *åbenbares*.«

På grundteksten anvendes ordet *parousia* i betydningen »komme« og *epifaneia* i betydningen »åbenbaring« eller »udstråling«, men der kan ikke af grundteksten udledes, at hans komme er for at borttrykke menigheden, og hans åbenbaring er nogle år senere for at vise sig for alskabningen.

I 1. Tess. 1,7 opmuntrer apostelen tessalonikerne med, at Gud vil give »jer, der lider trængsel, hvile sammen med os, når Herren Jesus *åbenbares* fra Himmelen...«

Hvad er vort salige håb? Prøv at lade Herren besvare det for dig!

Sammenfatning

I denne korte artikel har jeg søgt at gøre rede for forskellige opfattelser af Herrens snarlige komme. Bibelen slutter jo således: »Ja, jeg kommer snart!«

Jeg har selv gennemlevet forskellige facer – været »overbevist« om dette – og så været »overbevist« om noget andet – meget afhængig af, hvem jeg lod mig påvirke af, altså hvem jeg havde som forkyndere og lærere.

Nu er jeg nået dertil (men om det er et fremskridt eller et tilbageskridt, vover jeg ikke at afgøre), at jeg ikke er så klog, som jeg engang var.

Men jeg længes mere efter Herrens komme end før. Sukket: »Kom, Herre Jesus, kom snart!« lyder hele tiden fra mit indre. Har det kun med alderen at gøre, eller er det Herrens Ånd, der fremkalder det i mig? Jeg skal ikke besvare mine egne spørgsmål – men så meget vover jeg at »slå fast« – ja, »slå fast med syvtommer-søm« – og det er, at Herren kommer snart, og at han siger til enhver af os: »Våg og bed!« – vi kender jo ikke dagen og timen – men vi kender Ham – og snart, snart

skal vi se ham ansigt til ansigt og blive ham lige.

Da skal vi måske også se tilbage på

alle vore opfattelser med en vis undren over, at vi kunne være så sikre på dem!

For Kristi skyld

»Vi er dårer for Kristi skyld, I er kloge i Kristus; vi er svage, I er stærke« (1. Kor. 4,10). Således karakteriserer apostelen sig selv og korintherne, og det må vel siges at være en karakteristisk til deres fordel, thi det er vel altid bedre at være klog end at være dåre, bedre at være stærk end svag.

Ikke desto mindre formaner han dem til at blive hans efterfølgere (vers 16), altså følge ham bort fra klogskaben og styrken til dårskaben og svagheden for Kristi skyld.

Paulus betragter det altså ikke som en fordel at være klog og stærk; da han karakteriserede dem og sig selv, faldt hans karakteristisk efter *hans* opfattelse ikke absolut ud til deres fordel i åndelig henseende.

Nogle eksempler

Hvad Paulus mener med henholdsvis at være en dåre eller være klog i Kristus, fremgår af hans egen holdning, således som han beskriver den i brevet.

Han havde f. eks. ret til at lade sig underholde af menigheden, men han gjorde ikke brug af denne ret (kap. 9,12). Hvorfor dog ikke? Det kunne da ikke skade nogen! Det gjorde alle andre, der forkyndte evangeliet, hvorfor så ikke også han? Gud har jo tilmed sagt, at man ikke må binde munden til på den okse, der pløjer – hvor meget mindre da på en arbejder, der sår de åndelige goder – skulle han ikke kunne høste de timelige? Selvfølgelig kan han det!

Det er faktisk slet ikke noget problem! Der er ikke een, der vil protestere derimod – det er soleklart!

Ja, det er altsammen rigtigt, helt rigtigt – men Paulus er alligevel så uklog og dåragtig, at han gør, hvad ingen, der er klog i Kristus, ville gøre: afstå fra at gøre brug af sin ret!

Hvorfor? Fordi i apostelens fintmærkende ånd havde Guds Ånd ladet ham forstå, at hvis han gjorde brug af sin ret, kunne det skabe visse hindringer for evangeliet; derfor – med andre ord: *for Kristi skyld* – gav han afkald på sin ret.

Der var engang en, der gav afkald på alt for vor skyld – en, der udtømte sin sjæl i døden for vor skyld – en, der ikke tilkaldte legioner af engle til sin redning – det var ham, Paulus havde et meget nært forhold til – derfor gav han i guddomme-

lig dårskab afkald på sin gode ret og var således »klogere« end de kloge, thi Guds dårskab er viisere end menneskene!

Han skriver i kap. 6,12, at »alt er mig tilladt«, og det stod han ved; deri er ingen afkortning eller begrænsning.

Paulus kunne derfor med god samvittighed tage imod en indbydelse til at gå ind i et afdugedehus og spise kød, ofret til afguderne; han vidste jo, at der ikke er andre guder end een, og han kendte til den fuldkomne frihed uden frygt og bekymring, som Kristus har frigjort os til.

Men hvis denne hans frihed skulle skabe unødige vanskeligheder for en broder i Herren, ville han under ingen omstændigheder gøre brug af den. Vel er alt tilladt, men ikke alt er gavnligt, og hvis det, jeg kan tillade mig, er skadeligt for nogen anden, da være det langt fra mig at gøre brug af min gode ret!

Det beskriver han indgående i kap. 9, og det er aktuelt for os alle. Vi taler undertiden om, hvad en kristen kan og ikke kan og fremfører en mængde argumenter for og imod. Problemet ligger imidlertid på et højere plan; det drejer sig ikke så meget om, hvad en kristen kan tillade sig, som om, hvad han vælger at gøre eller undlader at gøre *for Kristi skyld*.

»Andre kan, jeg kan ikke«, sagde en Herrens tjener engang om alle de tilladelige ting og fornøjelser, alle de fordele og chancer, som de andre kristne gjorde brug af. Han kunne ikke *for Kristi skyld* – for *vidnesbyrdets skyld* – for *evangeliets skyld*.

I kap. 7,22 siger Paulus noget aldeles forargeligt, oprørende, ukollegialt og asocialt til slaverne: »Blev du kaldet (til at høre Kristus til) i trællestand, så bryd dig ikke om det; men selvom du kan blive fri (af din trællestand), så bliv hellere i den!« Han opfordrer de kristne trælle, der har chancen at få deres frihed, til ikke at gøre brug af den! Er det ikke det samme som at opfordre dem til topmålet af dårskab? Jo, absolut!

Man har derfor også travlt med at understrege, at grundteksten er usikker, at kap. 7 i 1. Kor. i det hele taget er et mærkeligt kapitel, og at solidaritetsfølelsen ikke var udviklet på apostelens tid – thi næsten ingen vil i dag finde sig i at høre på sådan noget som det, Paulus her siger. Man føler sig kærligere end apostelen, mere forstående og fremfor alt mere soli-

darisk med dem, der bliver udbyttet! Selvfølgelig har jo lært vor tids etik godt at kende: »Gør din pligt og kræv din ret!« Længere i etisk holdning er det ikke muligt at komme!

Men Paulus siger nu engang, hvad han siger! Han taler nemlig *ud af Gud*, og Guds tanker er totalt anderledes end menneskenes. Det gælder ikke fremfor alt om at være så klog, at man straks springer til og udnytter chancen, når den byder sig; det gælder ikke fremfor alt karrieren; det gælder end ikke fremfor alt fordele; det gælder derimod fremfor alt Kristus og hans sag, vidnesbyrdet ud fra mit liv om ham. Hvilket chok vil ikke den herre få, der tilbyder sin kristne træl hans frihed, men får dette svar: »Jeg siger dig tak for dit tilbud, men jeg er allerede fri, thi Kristus har gjort mig fri fra min synd, mine bekymringer og alle mine usynlige bånd; derfor forbliver jeg med glæde hos dig som din træl og vil gøre alt for dig af hjertet som for Herren!« Hvilket vidnesbyrd! Det er ikke til at ryste af sig! Men alle trælens kammerater vil råbe: »Idiot, tåbe, sybarit og forræder!« efter ham, og de fleste kristne vil sige: »Det var da din gode ret at gå ud som fri – så kunne du da også have tjent din herre!« og han ville virkelig stå som en dåre i Kristus!

Få vil forstå, at alle kloge argumenter er af tvivlsom værdi i livet og tjenesten for Herren.

Hvis vort liv bæres af, hvad der klogt kan begrundes og forklares, adskiller det sig ikke principielt fra denne verdens linie.

For Kristi skyld

En moder kan give afkald på meget for sit elskede barns skyld. En kristen, der holder sig nær til Herren og dagligt våger ved hans dørstolper, bliver aldrig færdig med at gribes af, hvor uendeligt Herren elsker ham, og hvor ufatteligt dybt Herren steg ned for at frelse ham. Derfor betyder ordene *for Kristi skyld* noget konkret for ham i hans handel og vandel. Gang på gang modtager han små vink i sin ånd fra sin elskede Herre, og disse Åndens vink ligger ikke altid på linie med, hvad der er klogt, eller hvad han har ret til, eller hvad alle andre nu gør.

Som *Abraham* var så tåbelig, at han drog ud fra det sikre uden at vide, hvor

han skulle komme hen, og som *Moses* var så dårlig, at han regnede Ægyptens skatte for langt mindre værd end at dele Kristi skændsel, således er enhver, der har Abraham som sin fader i troen og Moses som sin store læremester, behersket af troens og kærlighedens dårskab.

Da forsvinder underet og det underfulde aldrig ud af hans liv og tilværelse. Inden for klogskabens grænse kan vi klare os så nogenlunde, men ude i troens dårskab er vi helt hjælpeløse og svage; griber Gud ikke underfuldt ind, da går vi ned – og ikke engang med flaget, thi folk vil sige: »Det var hans egen skyld, han gik for langt!«

For Kristi skyld – det motiverer til det dårlige, men det sætter også grænsen, så det ikke bliver at friste Gud eller fanatisme med deri indbygget åndeligt hovmod.

For Kristi skyld – men ikke for min egen skyld, at jeg skal fremtræde som en vældig Åndens mand, en fantastisk tros-

kæmpe!

For Kristi skyld – derfor ofte (oftest?) upåagtet af andre, uomtalt, skjult, at ikke der skal stå blæst om det og jeg komme i centrum.

For Kristi skyld – men ikke for lønnens eller fortjenestens skyld, thi hvis det var det, var det jo ikke for Kristi skyld.

For Kristi skyld og derfor med en indre stille glæde, thi jeg stoler jo så inderligt på ham i al hans kærlighed, godhed, visdom og kraft!

Herren selv

Paulus beskriver Herren som han, der gav afkald, d.v.s. udtømte sig selv (Fil. 2,7).

Det er imidlertid afgørende, at vi forstår, at Paulus ikke beskriver Herren således, for at vi skal have ham som vort forbillede og så søge at gøre det samme. Enhver, der forsøger derpå, ender i en uophørlig selvbeskuelse, trældom og fortviv-

lelse, thi det vil aldrig lykkes »at leve op til« eksemplet.

Paulus siger derimod, inden han beskriver Herren som den, der for vor skyld gav afkald på alt: »Lad det samme sindelag være i jer, som også var i Kristus Jesus (Fil. 3,5), thi kun hvis dette sindelag eller den guddommelige natur, der giver afkald, bor og råder i os, bliver vor given afkald i dårskab Gud velbehagelig, thi da er den ikke et krampagtigt forsøg fra vor side, men en *Åndens frugt* i vort liv.

Hvordan kan vi da lade Kristi sindelag være i os, så det behersker os?

Så vidt jeg kender til kun ved dag efter dag at beskue Herrens herlighed i Ordets spejl – og altså dvæle hos ham på den måde – thi da forvandles vi til det samme billede – og i samme grad Kristus vinder skikkelse i os, råder hans dårskab også i os som vor nye natur.